

Інститутка. Маруся

КУПИТИ

Вродлива панночка, яка приїхала до бабусі після закінчення навчання в інституті, здавалася усім такою милою. Проте кріпосні дівчата дуже швидко зрозуміли, що краса й чарівність можуть іти поряд із жорстокістю. Особливо якщо є відчуття безкарності. У повісті «Інститутка» оповідь іде від імені Устини - кріпосної дівчини, яка стала особистою служницею панночки й потерпала найбільше. Марко Вовочок змогла розкрити всю трагічну суть кріпосництва через талановито виписані образи молодих дівчат, які за інших умов могли б мати зовсім інакші стосунки.

ІНСТИТУТКА МАРКО ВОВЧОК

ІНСТИТУТКА

МАРКО
ВОВЧОК

Марко Вовчок

ІНСТИТУТКА МАРУСЯ

Упорядник Оксана Кобелецька

Київ
BOOKCHEF
2021

Інститутка

I

Люди дивуються, що я весела: надійсь, горя-біди не знала. А я зроду така вдалася. Уродись, кажуть, та і вдайся... Було мене й б'ють (бодай не згадують) — не здержу серця, заплачу, а роздумаюсь трохи — і сміюся. Бува лихо, що плаче, а бува, що й скаче, — то так і моє лишенько. Якби мені за кожною бідою моєю плакати, досі б і очі я виплакала. Батька — матері не зазнаю: сиротою зросла я, при чужині, у людях. Хоч не було діла важкого, — так забували про мене, чи я не голодна, не холодна, чи жива я...

На десятиліттях взяли мене в двір. Стара пані була не що, сумирна собі, — може, тому, що вже блаженька була, ледве ноги волочила, а заговорить — тільки шам-шам, одразу й не розбереш; так куди вже бійка! не на умі. Увесь день на ганочках; нічка йде — охає та стогне. А за молодого віку, славлять, вигадочки були чималі і в неї... та треба ж колись і перестати.

За мене то вже в дворі жили ми спокійненько; одно було горе, що з двору й ступити не пустять. Хіба вже на велике свято, що до церкви одпросимось, а в неділю й не думай. «Розволочитесь, — було каже пані, гніваючись, — не пущу!.. Не той ще вік ваш, щоб бога пильнувати: ще матимете час, — не зараз вам умирати».

Сидимо було день при дні у дівочій та робимо. А тихо коло тебе, як зачаровано. Тільки пані заоха або хто з дівчат на ухо за чим озветься, котора зітхне з нуду¹. Докучає було та робота. Докучає, — аж пече; та що вradiш? Спасибі хоч за те, що не б'ють десять раз на день, як от по інших, чуємо.

А як коли, то було звеселіємо не знать чого. Веселенько нам, — аж серце трепече! Коли б воля, заспівав би так, щоб і на селі лунало... Не всмілимось!.. Ізглядуємось², та сміх нас так і бере. То одна моргне бровою, а друга їй одморгує; то прив'яжуть тую до стільчика косою; інша зскочить та почне вистрибувати дибки-дибки, щоб пані

не почула, — крутиться, вертиться, тільки рукава май-май-май... Чого було не виробляємо!

У старої пані не було роду, окрім мала собі унучечку, — у Києві обучалась у якомусь там... от коли б вимовити... ін-сти-ту-ті.. Було частенько до старої листи шле; а стара її листи щодня вичитує, — і поплаче над ними, і попосміється. Коли пише унучечка, щоб уже приїздити за нею та додому забирати... Мати божа! увесь будинок зворухнувся: білити, мити, прибирати!.. Панночки сподіваємось! Панночка буде!

Стара пані немов одужала: коливає з кімнати до кімнати, виглядає у кожне віконце на шлях і нас туряє³ за село дивитись, чи не їде панночка. А нам того й треба. Ми за той тиждень, що її виглядали, сказать, нажилися. Шлють, то біжимо-летимо... Весело зочити⁴ степ, поля красні!.. Степ зелений наче втікає в тебе перед очима далеко кудись, далеко... Любо на волі дихнути!

Квіток було назриваєм та позаквітчуємось, як молоді, та до самого двору тими вінками величаємось. А вступаючи в двір, схопимо з себе, позакидаємо, — та так було жалко тих вінків кидати, так жалко!

II

Діждали панночки, приїхала... І що ж то за хороша з лиця була! І в кого вона така вродилася! Здається, і не змалювати такої кралі!.. Стара як обійняла її, то й з рук не випускає, цілує й милує та любить. І по кімнатах водить, усе показує, усе розказує; а панночка тільки обертається туди-сюди та на все цікавим оком спзирає.

Посадовила її стара за стіл. І плаче, і радіє, і розпитує, і частує: «Може, тобі того з'їсти? може, того спити?». Наїдків, напиків понастановлювала; сама сіла коло неї, — не надивиться. А панночка усе прибира, наче той горобець, хутенько й чистенько. Ми з-за дверей дивимось на них і слухаємо, що то панночка говоритиме, — чи не дійдемо, які там у неї думки, яка вдача, звичай.

— Яковось-то жилося тобі, серденько, самій? — питає стара. — Ти мені не кажеш нічого.

— Ай, бабусечко! Що там розказувати! Нуда така!

— Вчили багацько?.. Чого ж вивчили тебе, кришко⁵?

— От захотіли що знати!.. Добре вам, бабуню, було тут жити на волі, а що я витерпіла за тим ученням!.. І не нагадуйте мені його ніколи!

— Голубочко моя!.. Звісно вже — чужі люди: обіжали тебе дуже... Чому ж ти мені зараз сього не прописала?

— Що се ви, бабуню? Як можна?.. Зараз дознаються...

— Бідолашечко моя!.. Скажи ж мені, як тебе там кривдили тії невірні душі?

— Ох, бабусечко! І морено, й мучено нас — та все дурницею. І те вчи, і друге, й десяте, й п'яте... товчи та товчи, та й товчи!.. Нащо мені те знати, як по небу зорі ходять, або як люди живуть поза морями, та чи в їх добре там, та чи в їх недобре там? Аби я знала, чим мені себе між людьми показати...

— Та нащось же учаться люди, моє золото! От і наші панночки — на що вже бідота, та й ті верещать по-французькій.

— Е, бабуню!.. — защебетала панночка. — До французької мови і до музики добре і я бралась; до танців тож. Що треба, то треба. На се вже кожен уважає, кожен і похвалить; а все інше — тільки морока... Учись, та й забудь! І тим, що учать — нуда, і тим, що вчать — біда. Багацько часу пропало марно!

— Так як же оце? Погано вчать?

— Кажу ж вам, що й нудно, і погано, й марно. Вони тільки й думають, як би їм гроші виплатили, а ми думаємо, як би хутче нас на волю випустили... Чого ж ви задумались, бабусю?

— Та то, серденько, що гроші брали за тебе добрі, а вчили погано. Що ж, як ти далі і все позабуваєш?

— Чи подоба ж се, бабуню? бог із вами! Як же б то між гостями або в гостях позабувати музику або танці, або хоч би й мову французьку?.. А про ту заморську нісенітницю, то я в одно ухо випускала, а в друге випускала, та й зовсім-таки не знаю. Цур їй!

— А як же часом хто в тебе питає, як там тії зорі по небу ходять, або що? Люди й осудять зараз: вчилася, та й не тямить!

— Та що се ви, бабусю? Та се я тільки вам призналась, що не знаю, а чужі зроду того й не дошмраються⁷, нехай хоч цілий день питають. Я зо всього викручусь, іще й їх оступачу⁸, — он як, бабусю! Хочете, я вам заспіваю? Слухайте!

І заспівала, затила, — наче теє срібло пересипається. Стара її цілувати: «Серденько моє! Втіхо моя!». А панночка до неї ласиться та просить:

— Купіть мені, бабусечко, по новій моді убрань хороших!

— Про се не турбуйся, дитя моє. Буде в тебе всього. Ти в мене будеш царівна над панночками!

Ми, дівчата, ізглядуємось: чого там панночки нашої не навчено! а найбільш, бачця людей туманити!

III

— Ходім лишень, голубко, — говорить стара пані, — я хочу, щоб ти собі обрала котру дівчину.

Та й веде її до нас. Ми од дверей та в куток, та купою в куточку й збилися.

— Се ваша панночка, — промовляє до нас пані. — Цілуйте її в ручку.

Панночка чи глянула на нас, чи ні, простягла дві пучечки поцілувати.

Стара всіх нас показує: се Ганна, а се Варка, а це Домаха...

— Боже мій! — аж крикнула панночка, разом стрепенувшись і в долоні сплеснувши: — чи зуміє ж хто з вас мене зачесати, ушнурувати?

Стоїть і руки заложила, і дивиться на нас.

— Чому? — каже стара. — Зуміють, серце. А ні, то навчимо.

— Як тебе зовуть? — питає мене панночка та, не слухаючи мене, до панії: — Ся буде мені!

— Так і добре ж; яку схочеш, серце: нехай і ся. Гляди ж, Устино (на мене), служи добре, — панночка тебе жалуватиме.

— Ходім уже, бабуню; годі вже! — перехопила панночка; сама скривилась і перехилилась набік, і очі чогось заплющує, і з місця зривається, — от стемений⁹ кіт, як йому з люльки в вуса пихкають...

— Треба ж, голубко, — каже стара, — її на розум навчити: се дурні голови. Я скажу те, а ти що друге, то й вийде з неї людина.

— Шкода, бабуню, що спершу їх не вчено! Тепер порайся! Було яку віддати до міста.

Та й говорять собі, наче про коней абощо.

— Ой, Устечко! — журяться дівчата, — яково-то буде тобі, що вона така непривітна!

— А що ж, — кажу, — дівчата! Журбою поле не перейдеш, то й од долі не втечеш. Яково буде — побачимо.

Та й собі задумалась.

IV

Увечері кличуть: «Іди до панночки — розбирати». Ввійшла, а панночка стоїть перед дзеркалом і вже усе зриває з себе.

— Де се бігала? Швидше мене розбирай! Швидше: я спати хочу!

Я розбираю, а вона все покрикує на мене:

— Та хутче ж бо, хутче! Кинулась на ліжко:

— Роззувай!.. А вмієш ти волосся звивати? — питає.

— Ні, не вмію.

— Боже мій! Горе моє! Яка ж вона дурна!.. Іди собі!

Дівчата вже мене дожидають:

— А що, Усте? Що, сестрице? Яка вона, голубко?

Що їм казати?

— Дурна я, — кажу, — дівчата, бо не вмію кіс ізвивати!..

V

Другого дня ранесенько прокинулась наша панночка. Умилась, прибралась, оббігла усі будинки, увесь двір, і в садку була. Така веселенька.

— Дома я! — каже. — Дома! Усе мені вільно!

Цілує стару панію та раз у раз питає:

— Чи скоро в гості поїдемо, бабусечко? А коли гості до нас наїдуть?

— Та нехай же я перше сама тобою натішусь, рибко, нехай на тебе надивлюся!

— Та коли ж то вже я діждусь, бабуню! В мене тільки було й думки, що приїду додому — весело буде, людно, музики, танці... Бабусенько мила, любя!

— Ну, добре, пташко! Нехай трошки приберемось, та тоді вже зараз і гостей проситиму.

Почалось прибирання теє. Стара скрині з комори викочує та оксамити¹⁰, рубки¹¹ тонкії вибирає, та кроїть, та приміряє на панночку. Панночка аж підскакує, аж із радощів червоніє. То до одного дзеркала скочить, то у друге зазирне; склянку води візьме, то й там любує, яка вона хороша. То заплете коси, то розплітає, то стрічками перев'є, то вквітчається...

— Ах, бабусечко, — було викрикне, — коли вже я в атласову сукню вберуся?

— Як заручишся, дитино моя, — одказує стара. — Дам тебе за князя чи за графа, за багатиря всесвітнього!

А панночка й голову задерла, і виступає так, наче вже вона княгиня великородна.

Та тільки в них і мови було, що князі та пани вельможніі. Було, і к весіллю зовсім приберуться, і будинки поставляють кам'яні, і коней вороних позапрягають, — аж лихо! Пересипають такеньки, пересипають, — панночка й зітхне:

— Що, бабуню! Тільки говоримо... І досі ще нікого в нас не було!

— Та зажди ж бо трохи: наїде такого, що й не потовпляться.

VI

Та й справді¹² до нас гостей, — як на погориджу¹³. Одні з двора, а другі у двір. Нема нам ні сну, ні спочивку: бігаємо, вслугуємо, клопочемось з ранку до вечора. Часом така юрма їх ужене, що дивуємось, яких-то вже між ними панів нема! Все теє регочеться, танцює, їсть, п'є; все теє гуляще, дак таке випещене! Інша добродійка у двері не втовпиться. А паничів що то в нас перевернулось! Аж роєм коло нашої панночки звиваються, — так, як ті джмелі, гудуть. Обійшла либонь вона їх усіх, — кого словами, а кого бровами: одного на здоров'я любенько питає; другому жалиться¹⁴, що без його чогось їй смутно та дивно; которого коло себе садовить, скажи, начеб свого посім'янина. Бідахи розкохались, аж зовсім подуріли, з лиця спали, схнуть. День у день наїздять до нас, одно одного попереджаючи та зизим¹⁵ оком накриваючи. Чи так вона всім до душі прийшла, чи не було їм тоді

чого іншого розважитись, тільки так комахою й налазять і налазять. Бо, бач, чим їм у світі розважитись? Як свій молодий вік собі скрасити?.. Солодко з'їсти, п'яно спити, хороше походити, — а більше що?

VII

Потроху та помалу усе панночка на свій лад перевернула, — життя і господарство.

— Покиньте ж бо, покиньте, бабуню, плести! Хіба нікому в вас діла робити? Хто приїде, а ви все за чулкою манячите, наче прислужниця абощо.

— Та нудно без роботи, дитино! — одказує стара.

— Візьміть книжку почитайте.

— Що я читатиму? Я вже не бачу читати.

— То так погуляйте, тільки, голубочко, не плетіть! Ви мені лучче око викольте тим дротиком!

— Та добре ж, добре, угамуйся!

Покине плести стара й нудиться. Убрала її панночка у чіпчик¹⁶ з стрічками рябенькими та й посадовила на крісlechку серед кімнати. Приїдуть гості — вона напоготові, привітає їх.

Стара вже світом нудить, а панночка втішається: — Як славно, бабусечко, як славно, як у нас велично та пишно!

VIII

Нас, дівчат, усіх гаптувати посадовила. Сама й учить та раз по раз надбіга, чи шиємо. І обідати йдемо, то вона хмуриться і свариться. Далі вже що день, то вона сердитіша; вже й лає; часом щипне або штовхне стиха... та й сама почервоніє, як жар, — засоромиться. Поки ж тільки не звичилася¹⁷; а як оговталась, обжилася, то пізнали ми тоді, де воно в світі лихो живе.

Прийду було її вбирати, то вже якої наруги я од неї не натерплюся!.. Заплітаю коси — не так! Знов розплітую та заплітаю, — знов не так! Та цілий ранок на тому пробавить. Вона мене й щипає, і штирхає, і гребінцем мене скородить, і шпильками коле, і водою зливає, — чого, чого не доказує над моєю головонькою бідною!

Одного разу дожидали в нас полкових з міста. Двір замели ще звечора; у будинку прибрали, як ік великодню. Сіла панночка зачісуватись... Лишечко ж моє! лучче б жару червоного у руку набрала, як мені довелось туманіти коло її русої коси!.. І така, і онака¹⁸, і геть-пріч пішла, і знов сюди поступай; і пхати мене, і наскакувати на мене, — аж я злякалась! Та репече²⁰, та дзвякотить, та тупоче-тупоче, а далі як заплаче!.. Я в двері, а вона за мною в рад: «Я тебе на шматки розірву! Задушу тебе, гадино!». Оглянусь я на неї, — страшна така зробилась, що в мене й ноги захитались. Вона мене як схопить за шию обіручу!.. Руки холодні, як гадюки. Хочу скричати, — дух мені захопило, так і рухнула коло яблуні, та вже од холодної води прокинулась. Дивлюсь — дівчата коло мене скупчились, білі усі, як крейда. Панночка на стільчику розкинулась, плаче; а стара над моєю головою стоїть і так то вже мене лає, така вже люта, — аж їй у роті чорно.

— Що ти накоїла, ледащо! Як ти сміла панночку гнівити? Я тебе на Сибірю зашлю! Я тебе з світа зжену!

А панночку вмовляє:

— Не плач, не плач, янголяточко моє: сліз твоїх вона не годна! Ще занедужаєш, боже борони чого! Бач, рученьки холоднісінькі. Буде-бо вже, буде. Нащо сама берешся? Мені внось, що тобі не вгодно²¹.

— А тобі, ледащице (знов свариться на мене), — а тобі буде!..

Та й не знаю, як ще другої біди вбігла, що мене не бито. Мабуть, того, що вже дуже була я слаба, — так пані тільки ногою мене совманула²² та зараз і звеліла дівчатам до хати однести.

Дівчата підняли мене й понесли, а в хаті так і впали коло мене, плачучи: — Устино, серденько! оплакана годинонька твоя!.. Мати божа! За що се над нами таке безголов'ячко?

ІХ

Цілу весну мене теплим молоком напували, поки я трохи оченьпала²³.

Лежу сама, — усі на панщині, — лежу та все собі думаю: «Таке молоде, а таке немилосердне, господи!».

У хаті холодок і тихо; стіни білі й німі; я сама з своєю душею. Вітрець шелесне та прихилить мені у віконце пахучий бузок. Опівдня

сонячний промінь гарячий перекине через хату ясну стягу трепечущу... наче мене жаром обсипле. Душно мені, дрімота, а сну немає. І так усе сама-самісінька із своїми думками, як у світі жити. Рада було — боже мій, як рада! — коли зашумить садок, стемніє світ і загурчить дощ об землю!.. От, чую, щось затупоче... регіт і гомін... у хату до мене зграя дітей усипле. Веселі, червоні, вітають мене; вприскають мене дощем із себе; пнуться на вікно нетерплячі, коли той дощ ущухне; співають, вигукують:

*Зійди, зійди, сонечко,
На попове полечко,
На бабине зіллячко,
На наше подвір'ячко!*

Скоро сонечко з-за хмари виграло, вони так і замелись із хати. А мені ще довго-довгенько оддається то у тому кутку регіт, то у тому, наче хто у дзвіночки срібні видзвонює.

Увечері, смерком уже, вертаються з панщини люди потомлені і варом сояшним, і тяжкою працею; всі мовчать — хіба який зітхне важко або заспіває сумної, сумної стиха...

Часом несподівано котора дівчина вбіжить до мене з будинку.

— Устино! голубко!

— А що там у вас діється, сестрице? — питаю її.

— Хоч не питай, Устино, — лихо! Ганну сьогодні били, учора Параску, а завтра, мабуть, уже моя черга. Ой, матінко, коли б там не огледілись іще за мене! Ох, Усте, бідна наша голівонька!

— Про мене нічого?

— Де б то нічого!.. Чому не йде до свого діла? Що вона ніжитья, мов пані з Басані? От що, коли хоч знати... Ой, забарилася ж я! Бувай здорова, Устинко!

Х

Одного ранку лежу я та думаю, коли в хату вбігла Катря.

— Іди, йди, хутенько йди, Усте!

— Куди йти?

— До панночки, до панії! Та хутенько ж бо, Усте! Послали по тебе, щоб зараз ішла. Панночка пожалкувалася на тебе старій, що ти

вже зовсім одужала, та не хочеш робити, служити. Іди ж бо, йди!

— Як же йти, Катре, не здолію²⁴ я по землі ступати!

— Я тебе доведу, голубко! Зможися²⁵, щоб іще гірш тобі не було. Ходім-бо, ходімо!

Ледве я доплелась до будинку. На порозі стріла панночка.

— Чого се ніжишся? Чому не йдеш служити? Ледащо ти! Постривай! Я тобі таку кару вимислю, що ти й не бачила й не чула.

Та кричить же то, боже! Аж задихалась, штовхає мене, за рукав смикає... Годинонько ж моя! Як вона охижіла, яке страшне зробилося в неї те личко гожеє!..

На той крик і пані не задлялась²⁶ прилізти... Давай мене лаяти. Ще нахвалялась і бити. А ми, спасибі богу, того не дознавали од неї, поки не вселилась панночка. Всчалися²⁷ тоді в нас карності щоденні, щоденний плач. Чи хто всміхнеться (не часто всміхалися!), панночка біжить до старої: «Бабуню, мене не шанують!». Чи хто заплаче: «Бабуню, діла не роблять, та ще й плачуть!». Та на всіх такеньки вадить та й вадить навадниця²⁸ наша. А стара лютує, нас карає, — молодий вік ізгадала!

ХІ

Тільки і дишемо, було, як наїде гостей-паничів та трохи забуде про нас панночка. Вийде до них — ляскотить по-пташиному, привітна, люба — і що то? — не пізнати!.. А вже як ті паничі коло неї... Той поруч із нею шиється, а тон з кутка на неї очима світить; сей за нею у тропу точиться, а той знов збоку поглядом забирає. Вона ж між ними, мов тая перепеличка, звивається.

— Которий-то з них попадеться? — говоримо, було, дівчата... — Дознає неборак, почім ківш лиха!

Спершу стара пані тішилась велико тими гостями, а далі, як почались між ними сварки, стала думати та гадати: — не рада вже їм, да не одбити. Наїде їх силечка одна, та кожний же то домагається панноччиного привіту собі; один одного зневажає, та й сваряться і гризуться. Почала вже їх стара пані собаками (за очі) взивати. Аж так над осінь доля панноччина прийшла — і шарахнули вони усі од неї врозсип, себе самих соромлячися.

ХІІ

Спізнався з панночкою полковий лікар та й почав щодня вчащати. Такий він був тихий, звичайний, до кожного привітний, — і на панича не походив!.. А як з нею спізнався? Вже давненько панночки приїжджі переносили, що який-то вже там лікар полковий хороший: і брови йому чорні, й уста рум'яні, і станом високий, — така вже краса, що й не сказати! Тільки що гордий дуже, — на жодну не погляне, не заговорить, хоч там як до його не заходь...

Панночка, чуючи таке, було частенько говорить старій:

— Якби ви, бабусечко, того лікаря до нас завітали, — нехай побачу, який!..

А стара було на те:

— Моя дитино, нацокотали тії верхоумки²⁹ скосирні³⁰, а ти віри пойняла... Велике диво — полковий лікар! Се злидні, бідота! Що тобі з такими заходити?

— Та нехай я тільки його побачу, бабуню! Чи справді він такий, як славляють.

— Цур йому! Ще вв'яжеться! І так уже багато коло тебе звивається, а жоден не сватає. Один одного перебиває та сваряться, — бодай ви виказились!

От же як стара одмагалась³¹! А внучечка як на пню стала³²: лікаря та й лікаря! Першого ж наїзду, як жарнув полковий начал³³, мусила стара ними переказувати, що лікаря до себе в гостину запрошує. Ті живо погодились: «Привеземо, привеземо», — кажуть.

— А коли ж ви нас одвідаєте? — питає панночка, сюди-туди обертаючись та в вічі їм заглядаючи, немов як лисеня. — Чи хутко?

— Коли ви такі ласкаві, то ми й позавтрньому будемо, — кажуть гості, як на ногах не підлітуючи.

І поїхали, раденькі, що дурненькі.

ХІІІ

Та вже й убралась того дня панночка хороше! А стара супиться та все бурчить:

— Нащо нам та голь нещадима³⁴ здалася!

Панночка наче не чує того слова. Стара тільки тим виміщає, що нас душить.

Коли наїхали полкові, а лікаря нема. «Дякує, — кажуть, — за ласку, та нема в його часу, ані години: недужих у його багато, — лічить».

— І не силуйте його, — каже стара, — нехай лічить з богом!

Панночка тільки почервоніла і уста закусила.

Та й було ж нам, як гостей випроводили! За все ми одтерпіли!..

Того ж таки тижня самого занедужала панночка. Охає і стогне, і кричить. Стара злякалась, плаче, по лікаря шле. А полковий знаючий, кажуть, та й живе ближче за всіх, — по його!

Тимчасом панночка вбралась якнайкраще та й лежить у ліжку, як мальована, — дожидає.

Приїхав він, подививсь, розпитав. А вона ж то вже — і головку хилить, і говорить, помість³⁵ співає. Побув яку годинку та й прощається: «Завтра навідаюсь».

Стара пита у внучечки, внучечка задумалась, — тільки їй на питання головою киває. А як стара спитала: «Що, як лікар? показався як?», то вона стрепенулась: «Гордий, — каже, — такий, як пан вельможний... І що він собі думає!».

Лічив-лічив той бідолаха та й закохався. Покохала його й панночка. Почули духом паничі, куди потягло, — постерегли одразу, що воно є, та й зслизли³⁶.

Стара пані тільки що головою в мур не б'ється, та нічого не врадить: «Як ви мені, бабуню, на перешкоді станете — умру!.. І не гомоніть! Не одмовляйте! змилуйтеся!».

Стара й годі, тільки охає.

XIV

Спустило панське подвір'я; не тупочуть коні, не торохтять коляси. І панночка тихша: не лає, не б'є, не обкаржує³⁷, — все сидить та думає.

Було скоро сонечко вийметься, лікар і котить удвуконь³⁸. Панночка вже дожидає коло вікна, гарна та убрана, і рум'яніє як червона маківка. Він хутенько вбіжить. Яка з нас під той час мигнеться⁴⁰: «Здорова була, дівчино! А що панночка?».

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте,
будь ласка, повну версію книги.

КУПИТИ